

УДК:330.1+330.342

**ОСНОВНІ ЗАСАДИ ПОШИРЕННЯ СОЦІАЛЬНИХ ІННОВАЦІЙ
ПОЗИЦІЇ СТАЛОГО (ЗБАЛАНСОВАНОГО) РОЗВИТКУ**

Ю. В. Буй

Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу e-mail: julia03091980@gmail.com

Усвідомлення людством негативних наслідків в результаті домінування протягом багатьох років ресурсо- та енергоємних галузей і технологій та надмірної концентрації уваги лише на економічному розвитку зумовило зміну світоглядної парадигми суспільства, яка знайшла своє відображення у концепції сталого (збалансованого) розвитку суспільства. Відповідно до концепції, збереження природного біорозмаїття поряд із зменшенням кількості руйнівних конфліктів, соціального відторгнення, відновлення культурних традицій та орієнтування на доступність якісного людського розвитку актуалізуються дослідження соціальної та екологічної складової сталого розвитку. Однією із основоположних умов якісних трансформаційних змін кожної складової (економічної, екологічної та соціальної) є інноваційне спрямування їх розвитку. Генерування, продукування та поширення соціальних інновацій з позиції розвитку соціальної складової формуватиме якісні умови, які сприятимуть розвитку потенціалу населення, зниженню соціальної ізоляції, соціального відторгнення, розвитку систем охорони здоров'я, освіти, культури, дотримання соціальних норм та гарантій.

Досліджуючи можливість реалізації соціальних інновацій для якісного соціально-економічного розвитку варто зосередити увагу на таких основних напрямках:

- урахування соціальних інновацій при формулюванні науково-технологічної та інноваційної політики;

- створення демократичних платформ з метою залучення різних суб'єктів господарювання;

- забезпечення належної координації, інтеграції та відображення соціальних заходів у національних та регіональних соціально-економічних планах та програмах;

- стимулювання проведення наукових досліджень у площині соціальних інновацій;

- підвищення обсягу інвестицій в нарощування соціального потенціалу;

- державно-бізнесове партнерство в підтримці соціальних інновацій [1, с. 68].

Відповідно до вищезазначеного, доцільно було б відмітити що базовими умовами поширення соціальних інновацій у суспільстві є перш за все інституційна підтримка на державному рівні розвитку соціальних інновацій, яка передбачає створення державних цільових програм для реалізації моделі соціального розвитку регіонів, розвиток соціальної політики, інноваційної

інфраструктури для підтримки соціальних інновацій, скоординована співпраця між підприємницькими структурами, науковими організаціями, неурядовими об'єднаннями та громадянським суспільством, яке зацікавлене у якісних соціальних змінах.

Варто зазначити, що вивчення досвіду державної політики Євросоюзу зі сприяння поширенню соціальним інноваціям є досить актуальним для нашої держави. В Україні хоча і зроблено чимало у вирішенні проблеми побудови ефективної соціальної політики, залишається ще багато невирішених питань. І головною проблемою на сьогодні є відсутність зважених дій щодо формування інноваційної економіки. Крім того, все це ускладнюється недостатністю фінансових ресурсів, існуючою непрозорістю та надмірною складністю програм соціально-економічного та інноваційного розвитку[2, с. 20]. У зв'язку з цим основний інституційний механізм розвитку соціальної складової передбачає перш за все інноваційно-спрямовані та соціально-орієнтовані програми, які характеризуватимуться взаємодоповнюючою та взаємообумовленою інтеграцією бізнесу, влади, науки та громадянського суспільства що створюватиме «сприятливі» умови для генерування, продукування та поширення соціальних інновацій у суспільстві.

Список використаних джерел:

Маулік, С. С. Соціальні інновації як ефективний інструмент соціального інжинірингу: український вимір / С. С. Маулік // Вісник НТУУ «КПІ». Політологія. Соціологія. Право : збірник наукових праць. – 2016. – № 1/2 (29/30). – С. 65–69.

Оберван О.Р. Світовий досвід і підходи до формування соціальної інноваційної політики в Україні. Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія: Економічні науки. 2014. Вип. 6. (Ч. 2). С. 17—20.

УДК: 332.156:336.027

ОСНОВНІ ЗАХОДИ СТИМУЛЮВАННЯ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД В УМОВАХ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ

О. І. Коркуна

***Львівський державний університет фізичної культури ім. І. Боберського
e-mail: irima150@gmail.com***

Сьогодні в Україні простежується загострення диференціації економічного розвитку територіальних, що є однією з найважливіших проблем становлення реформи децентралізації. Воно характеризується поширенням негативних тенденцій місцевого розвитку через неналежне розмежування адміністративно-організаційних повноважень, непродуктивний розподіл та перерозподіл доходів і видатків між державою, регіонами, громадою. Тому в умовах децентралізаційних процесів одним з найважливіших напрямів вирішення